

ת"פ 16703/12/20 - מדינת ישראל נגד דוד אביטון, גיא אביטון, איתי אביטון

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 16703-12-20 מדינת ישראל נ' אביטון ואח' 6 ספטמבר 2022

לפני כבוד השופט בני שגיא, סגן נשיא

המאשימה מדינת ישראל

על-ידי ב"כ עו"ד לילך שטיבל

נגד

הנאשמים

דוד אביטון

על-ידי ב"כ עו"ד ירוסלב מץ

גיא אביטון

על-ידי ב"כ עו"ד ענבר פלש שם-טוב

איתי אביטון

על-ידי ב"כ עו"ד יעל מסיקה

גזר דין

כללי

1. במסגרת הסדר טיעון שגובש לאחר שמיעת עדות המתלונן, הוגש כתב אישום מתוקן, הנאשמים הודו והורשעו, אך זאת מבלי שגובשה הסכמה לעניין העונש. נאשמים 1 ו- 3 הורשעו בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות (בצוותא) לפי סעיפים 333 ו-335(א) לחוק העונשין תשל"ז-1977; בעוד נאשם 2 הורשע בעבירה של ניסיון תקיפה סתם, לפי סעיף 379 יחד עם סעיף 25 לחוק העונשין.

אעמוד תחילה על עובדותיו של כתב האישום המתוקן, בהמשך אסקור בתמצית את טיעוני הצדדים, ואז אקבע את מתחם העונש ההולם בעניינו של כל אחד מהנאשמים. בהמשך, אדרש לקביעת העונש המתאים, שאז אתייחס גם לתסקירי שרות המבחן.

עובדות כתב האישום המתוקן

2. נאשם 1 הינו אביהם של נאשמים 2 ו- 3, כאשר ביום 10.11.20 נסעו השלושה ברכב, כאשר נאשם 1 נוהג ברכב. עם הגעת הרכב לצומת הרחובות העליה ובגין בתל-אביב, הוא נעצר, כאשר חלקו הקדמי עומד על מעבר החציה. א.א (להלן - **המתלונן**) שהחל לחצות את הכביש במעבר החציה, העיר לנאשם 1 לגבי מיקום עצירת רכבו, ובתגובה צעק לו נאשם 1 **"זין מי שעשה אותך"** והמתלונן השיב לו במילים

עמוד 1

דומות, והמשיך לדרכו. מיד לאחר מכן, יצא נאשם 1 ואחריו נאשמים 2 ו-3 מן הרכב ורצו לעבר המתלון. נאשם 1 השיג את המתלון על המדרכה, דחף אותו והיכה אותו בפניו באמצעות אגרוף. המתלון נמלט מפני הנאשמים אל הכביש, ושם השיגו אותו נאשמים 2 ו-3. נאשם 2 הניף לעבר פלג גופו העליון של המתלון חפץ בלתי מזוהה בעל רצועה ארוכה, אותו אחז בידו. כתוצאה ממעשי הנאשמים, מעד המתלון ונפל, כשפניו מוטחות אל הכביש בעוצמה. בעוד המתלון שרוע על הכביש, בעט נאשם 3 במתלון לכיוון פלג גופו העליון, ופעם נוספת, לכיוון פלג גופו התחתון. כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים 1 ו-3, הובהל המתלון לבית החולים, כשהוא סובל, בין היתר, מחתך באזור לחי ימין, שבר בעצמות האף משמאל, דפורמציה ושברים בכל קירות הסינוס המסילרי עם דמם בתוכו, שברים בקדמת המקסילה והשיניים הקדמיות, ושברים נוספים באזור הפנים.

על יסוד האמור לעיל, הורשעו כאמור הנאשמים 1 ו-3 בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, בעוד נאשם 2 הורשע בעבירה של ניסיון תקיפה סתם.

תמצית טיעוני הצדדים לעניין העונש

3. התובעת, עו"ד לילך שטיבל, התייחסה בטיעוניה לערכים המוגנים שנפגעו, לחבלות המשמעותיות שספג המתלון, וצינה כי מדובר במעשי בריונות לשם בריונות, ויש לשקלל נתונים אלה בקביעת מתחם העונש ההולם.

וכך נטען: "הערכים המוגנים שנפגעו ברורים: קדושת החיים, שמירה על שלמות הגוף והנפש, הגנה של שלום הציבור וביטחונו. מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא קשה מאוד. אני מאמינה בכך שבסופו של יום העבירות שבאירוע סתמי של מה בכך, החומרה הרבה יותר גבוהה מאשר על רקע היכרות מוקדמת או אלימות הדדית בין הצדדים, ולכן מתחם הענישה ההולם צריך לקבל ביטוי מבחינת הגמול ההולם, והענישה צריכה לבטא הרתעה משמעותית. שיקולים אלה מקבלים משנה תוקף בנסיבות ביצוע העבירה, שבוצעו בצוותא. אם מסתכלים על הסיבות שהביאו את הנאשמים לביצוע העבירות, שזה מעשה בריונות לשם בריונות, אירוע אקראי כלפי המתלון" (פר' עמ' 33 ש' 24).

התובעת הפנתה לפסיקה, ועל בסיס כלל הטיעונים, עתרה לקביעת מתחם הנע בין 24 חודשי מאסר ל- 40 חודשי מאסר בעניינם של נאשמים 1 ו-3, ולמתחם הנע בין מספר חודשי מאסר ועד שנת מאסר בפועל, בעניינו של נאשם 2.

לאחר סקירת נתוניהם האישיים של הנאשמים, סברה התובעת כי יש למקם את נאשם 1 ברף העליון של המתחם; את נאשם 2 בשליש העליון של המתחם; ואת נאשם 3 במרכז המתחם.

4. ב"כ נאשם 1, עו"ד ירוסלב מץ, התייחס לעובדה שמדובר באירוע ספונטני, תוך הדגשת העובדה כי נפילתו של המתלונן אל הקרקע לא אירעה כתוצאה ממכת האגרוף שנתן לו נאשם 1, אף שברור כי היא תולדה של אותן נסיבות. הוסבר כי הנאשם מכור לשעבר שסבל מבעיית ויסות כעסים, כאשר קשיים אלה באו לידי ביטוי וטיפול בהליך טיפולי משמעותי שעבר, אשר הקנה לו כלים אפקטיביים להתמודדות עימם. הסנגור התייחס לפסיקה, וציין כי מנעד הפסיקה בעבירות אלימות רחב, אך ממילא לא ניתן למצוא מקרים בהם עוצמת האלימות הייתה כבענייננו, ומתחם העונש ההולם שנקבע היה כעתירת התביעה. במילים אחרות, נטען כי עתירת התביעה חורגת באופן קיצוני מפסיקת בית המשפט העליון, בוודאי במקרים בהם מדובר באלימות ספונטנית, שהתמצתה באקט בודד, ולא נעשה בה שימוש בנשק קר או חם.

הסנגור סבר כי מתחם העונש ההולם צריך לנוע בין 9 חודשי מאסר ל- 24 חודשי מאסר, ונוכח הודאת הנאשם וקבלת האחריות, כמו גם הליך השיקום שעבר, יש למקמו בתחתית המתחם.

5. ב"כ נאשם 2, עו"ד ענבר פלש שם-טוב, הפנתה לעובדה כי הנאשם הורשע בעבירת ניסיון לתקיפה סתם, כאשר זו מתבררת, דרך קבע, בבתי משפט השלום, הגוזרים בעבירה זו, על-פי רוב, מאסרים מותנים בלבד. הסנגורית התייחסה לעובדה כי מנקודת מבטו של הנאשם, יציאתו מהרכב נועדה להגן על אביו, וכל מעשיו הסתכמו בהנפת תיק יד לעבר המתלונן, כאשר אין מחלוקת שהתיק לא פגע במתלונן. הנאשם צעיר (בן 21 בעת ביצוע העבירה), הוחזק חודש במעצר ממש, ועל בסיס כלל הנתונים, יש להעמיד את עונשו על עונש צופה פני עתיד בלבד.

6. ב"כ נאשם 3, עו"ד יעל מסיקה, התייחסה לעובדה כי מדובר באירוע שנמשך שניות ספורות בלבד, שלא קדם לו תכנון מוקדם, ובאירוע שהחל על-ידי אביו של הנאשם, על כל המשמעויות שניתן לייחס לסיטואציה מעין זו. הוסבר כי הנאשם פנה להליך טיפולי פרטי (הוגשה חוות דעת - נע/6), ונטען כי מעבר למשקלו של הליך זה, יש ליתן משקל גם להודאתו, לגילו הצעיר במועד ביצוע העבירה (בן 19), וגם לעובדה כי מאז האירוע הנאשם עובד בצורה מסודרת.

דיון והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

7. מתחם העונש ההולם במקרה דנן, צריך למזג שורה של נתונים, אשר חלקם מאפיינים אירועי אלימות חמורים הרבה יותר מזה העומד לבחינתי כעת, אך חלקם משקפים אירועים קלים יחסית המתבררים, דרך כלל, בבית משפט השלום.

ב"כ הצדדים לא חלקו על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים, והמחלוקת

התמקדה בעוצמת הפגיעה בערכים המוגנים, כפי שזו נלמדת מנתוניו השונים של האירוע.

אגש אפוא לפירוט נתוניו של האירוע, וזאת כבסיס לקביעת מתחם העונש ההולם.

(א) **האירוע התרחש כתוצאה מהערה לגיטימית של קורבן העבירה באשר לאופן עמידת רכבם של**

הנאשמים - יש טעם מסוים בטיעון התביעה בדבר הצורך בהתייחסות מחמירה לאירועי אלימות שמתרחשים כתוצאה מסיטואציות טריוויאליות בחיי היום יום. לא ניתן לקבל התלהטות יצרים מהסוג דנן, בוודאי בכל הנוגע למעשיהם של נאשמים 1 ו-3.

(ב) **מדובר באירוע ספונטני ולא כזה שקדם לאירוע תכנון מוקדם** - לא צריכה להיות מחלוקת כי

אירוע אלימות אשר קדם לו תכנון מוקדם, הוא חמור יותר מאירוע אלימות ספונטני, וזאת ככל שקיים דמיון ביתר הרכיבים המאפיינים את שני האירועים. רכיב "התכנון המוקדם" ראוי להתייחסות מחמירה (כפי שהדבר משתקף בפסיקת בית המשפט העליון), ומנגד, כאשר עסקין באירוע אלימות "ספונטני", יש לראות בכך כנתון בעל פוטנציאל ממתן ביחס למתחם העונש ההולם.

(ג) **במהלך האירוע לא נעשה שימוש בנשק קר או חם** - גם ביחס לרכיב זה קיימת הבחנה בפסיקת

בית המשפט העליון בין אירועי אלימות בהם נעשה שימוש בנשק קר או חם, לבין אירועי אלימות שאינם כאלה. במקרה דנן, מדובר באירוע אלימות בו לא נעשה שימוש בנשק קר או חם, ואף בכך ניתן לראות כנתון בעל פוטנציאל ממתן ביחס למתחם העונש ההולם.

(ד) **האירוע נמשך שניות ספורות בלבד** - אין מדובר באירוע ממושך אלא באירוע קצרצר, וזאת מבלי

להמעיט בתוצאתו הקשה מבחינת הנזקים שנגרמו למתלונן.

(ה) **באירוע היה מעורב יותר מאדם אחד** - קיימת הבחנה בהתייחסות הפסיקה בין סיטואציות בהן אקט

אלימים ננקט על-ידי מעורב אחד לבין סיטואציות בהן האקט האלימים מבוצע בחבורה. אמנם במקרה דנן, ניתן לראות בנאשם 1 (אביהם של נאשמים 2 ו-3) כמחולל האירוע, אך יש משקל מסוים גם להצטרפותם של נאשמים 2 ו-3, בדגש על נאשם 3 שנקט בפעולות אלימות של ממש.

(ו) **הנזקים שנגרמו למתלונן** - אין חולק כי למתלונן נגרמו נזקים קשים, וזאת הן על-פי האמור בכתב

האישום והן על-פי המסמכים הרפואיים שהוגשו והן על-פי עדותו במהלך פרשת התביעה. עוד ברור כי הנזק שנגרם למתלונן, נגרם כתוצאה מאופן נפילתו אל הכביש (כשפניו פגעו ישירות בקרקע) וזו הייתה תולדה של כלל נסיבות האירוע, כפי שאלה תוארו בכתב האישום המתוקן. לצד האמור לעיל, סבורני כי יש הבדל מסוים, גם אם קל, בין סיטואציה בה נזקים מהסוג האמור נגרמים כתוצאה מאלימות ישירה (לדוגמא - הכאת פניו של המתלונן באלה) או כתוצאה מנסיבות דומות לענייננו, שאז יש בהם מימד מסוים של אקראיות (או "מזל רע" כלשונו של הסנגור). כך או כך, לנזק שנגרם למתלונן יש משקל לא

מבוטל בקביעת מתחם העונש ההולם, בוודאי בכל הנוגע לנאשמים 1 ו-3.

(ז) **חלקו של כל אחד מהנאשמים במסכת האירועים** - אציין בהקשר זה כי אין בידי לקבל את טיעון התביעה שיצרה הקבלה מלאה בין מעשיו של נאשם 1 למעשיו של נאשם 3. לטעמי, מעשיו של נאשם 1 חמורים באופן משמעותי ממעשיו של נאשם 3, וזאת נוכח היותו של נאשם 1 מחולל האירוע, האדם המבוגר בו, ומי שניתן היה לצפות שלא יהווה דוגמא שלילית עבור בניו (נאשמים 2 ו-3). יש אף ליתן את הדעת לעובדה כי ניסיונו של המתלונן להימלט מזירת האירוע בא לעולם לאחר שנאשם 1 הלם במכת אגרוף בפניו, כאשר האלימות הפיזית המיוחסת לנאשם 3 היא מאוחרת לנפילתו של המתלונן אל הקרקע. העובדה כי מדובר במעשים בצוותא אינה אומרת בהכרח כי יש לקבוע מתחם זהה בעניינם, וברור לטעמי כי אין בקונסטרוקציית "הביצוע בצוותא" כדי לפטור את בית המשפט מחובתו לבחון באופן קונקרטי את מעשיו של כל מעורב ומעורב, ולשקלל מעשים אלה במסגרת המתחם שייקבע בענייננו. **בהקשר זה, יש לשקלל במתחם את העובדה כי האקט האלים המשמעותי של נאשם 1 התמצה בדחיפה ובמכת אגרוף אחת, האקט האלים שביצע נאשם 2, התמצה בהנפת חפץ בלתי מזוהה בעל רצועה ארוכה לעבר המתלונן, והאקט האלים שביצע נאשם 3 התמצה בשתי בעיטות.**

8. בחנתי את טיעוני הצדדים ביחס למדיניות הענישה הנוהגת, וניתן לומר כי יש טעם בטענתם בדבר קיומו של מנעד רחב. יחד עם זאת, נראה כי המתחמים להם עתרה התביעה אינם משקפים את הנתב המרכזי של הפסיקה במקרים בהם עסקין באירוע אלימות ספונטני, בו לא נעשה שימוש בנשק קר או חם, וגם היקף האקטים האלימים שננקטו במסגרתו היה מצומצם יחסית.

ראו לדוגמא:

ע"פ 2138/13 אבו קוידר נ' מדינת ישראל (23.6.2013) - שם הורשע הנאשם בעבירה של חבלה חמורה שבוצעה באמצעות דקירת קורבן העבירה, ועונשו נגזר ל- 18 חודשי מאסר, תוך שבית המשפט העליון דוחה את הערעור;

יצוין כי בענייננו, כאמור, לא נעשה שימוש בנשק קר.

ע"פ 8446/12 קיס נ' מדינת ישראל (9.4.2013) - שם הורשע הנאשם בעבירה של חבלה חמורה והפרעה לשוטר, וזאת לאחר שדקר את קורבן העבירה באמצעות מברג. על הנאשם הושתו 12 חודשי מאסר תוך שבית המשפט העליון דוחה את הערעור;

יצוין כי בענייננו, כאמור, לא נעשה שימוש בנשק קר.

ע"פ 8319/14 **מדינת ישראל נ' מלול** (23.3.2015) - שם דובר באירוע אלימות בו היו מעורבים שלושה נאשמים, אשר היכו את המתלונן מכות נמרצות באגרופים, ולאחר מכן גררו אותו למקום אחר, והמשיכו להכותו בכל חלקי גופו, לרבות בראשו. דובר באירוע נמשך ולא קצרצר כמו בעניינינו, כאשר נגרמו למתלונן חבלות קשות. על הנאשמים נגזרו עונשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, אולם בית המשפט העליון סבר כי מדובר בעונשים קלים, והעמיד את עונשם של נאשמים 1 ו-2 על 8 חודשי מאסר בפועל ואת עונשו של נאשם 3 על 6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות.

לא צריכה להיות מחלוקת כי מקרה זה חמור באופן משמעותי מעניינינו.

ע"פ 5470/15 **עישאן נ' מדינת ישראל** (28.3.2016) - שם דובר בנאשם בן 19, אשר נכנס לכיתה בה למד המתלונן, ודקר אותו לעיני המורה. המתלונן הובהל לבית החולים, עם פצעי דקירה בזרועו ובגבו, שהצריכו, בין היתר, הכנסת נקז לחזה ואשפוז למשך יומיים. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשם עונש של 12 חודשי מאסר, ובית המשפט העליון דחה את הערעור, תוך שציין כי מדובר בעונש הנוטה לקולא.

גם מקרה זה חמור לאין שיעור מעניינינו, וזאת בשים לב לרכיב התכנון המוקדם, לנסיבות ביצוע העבירה ולעובדה כי נעשה שימוש בסכין.

ע"פ 2127/17 **עלוש נ' מדינת ישראל** (28.2.2018) - במקרה זה דובר בנאשם אשר בעקבות ויכוח מילולי, וביחד עם אחר, היכה את המתלוננים תוך שימוש באגרופן, ובהמשך הצטרף אף דודו לתקיפה כשהוא מצויד בפטיש. למתלוננים נגרמו חבלות בראש, בגב ובמקומות נוספים. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הנע בין 8 חודשי מאסר ל- 24 חודשי מאסר, וגזר על הנאשם 10 חודשי מאסר. בית המשפט העליון דחה את הערעור, תוך קביעה כי מדובר בעונש שאינו חורג מרמת הענישה המקובלת.

9. על יסוד כלל האמור ראיתי לקבוע את מתחמי הענישה באופן הבא:

נאשם 1 - 11 חודשי מאסר ועד 26 חודשי מאסר;

נאשם 2 - מאסר מותנה ועד מספר חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות;

נאשם 3 - 8 חודשי מאסר ועד 18 חודשי מאסר.

קביעת העונש המתאים בעניינינו של כל אחד מהנאשמים

נאשם 1

עמוד 6

10. מתסקיר שרות המבחן שהוגש בעניינו של נאשם 1 עולים הנתונים הבאים: הנאשם בן 49, אב לשלושה ילדים בגירים, סיים 10 שנות לימוד, התגייס לשירות צבאי אך התקשה לעמוד בכללי המסגרת וקיבל פטור לאחר כשנה וחצי, הנאשם ניהל אורח חיים לא יציב, פיתח התמכרות לסמים, וריצה מספר תקופות מאסר. בין השנים 2008 - 2018 נכרה התייצבות חיובית במצבו, הכיר את זוגתו, ולשניים נולדו שלושה ילדים. הנאשם עבר תאונת דרכים מורכבת בשנת 1999, ובהמשך עבר להתגורר בארה"ב, שם עבד בתחום השיפוצים. הנאשם שולב בעבר במספר תכניות שיקום לצורך התמודדותו עם ההתמכרות לסמים, כאשר בינואר 2021 פנה מיוזמתו, פעם נוספת, ליחידה להתמכרויות ברמלה. שרות המבחן התרשם כי מדובר באדם בעל קשיי ויסות ודפוסי עבריינות והתמכרות מושרשים, כאשר חייו התאפיינו לאורך השנים, בהיבטים של אי יציבות. התייחסותו לביצוע העבירה הייתה מצומצמת וכזו שלא עמדה בקנה אחד עם הודאתו בכתב האישום (ועם סרטון האירוע) והתרשמות שרות המבחן הייתה כי אין מחויבות לטיפול ונכונות להשקיע משאבים, ולפיכך לא נוצר פתח להמלצה שיקומית.
11. מחוות דעתו של מר שמואל ודנה, קרימינולוג המטפל בהתמכרויות והתנהגות אלימה, עולה כי הנאשם החל בטיפול במרכז לטיפול בהתמכרויות, הקפיד להגיע לשיחות ולבדיקות, תוך שהוצבו לו מטרות ויעדים בתחום השליטה בכעסים וויסות הרגשות. תואר כי הנאשם השתתף ב- 17 מפגשים טיפוליים, לקח אחריות מלאה על מעשיו, ואף למד לזהות ולהבין כיצד ניתן לנטרל ולשלוט ברגשות ובכעס. הנאשם הביע כמיהה אמיתית להצליח לשמור על ניקיון מסמים, ולאור ההתמדה וההצלחה, הומלץ לאפשר לנאשם להשלים את הטיפול ולהימנע מגזירת עונש מאסר.
13. ממסמך שנערך על-ידי העובדת הסוציאלית מהיחידה לטיפול בהתמכרויות ברמלה, עולה כי הנאשם שולב בטיפול החל מחודש ינואר 2022, והבדיקות שנערכו לו נמצאו נקיות מסמים.
14. ממסמך שנערך על-ידי מר אמיר אמסלם, מנהל מרכז לגמילה וטיפול בהתמכרויות, עולה כי הנאשם מתנדב במרכז החל מחודש אפריל 2022, מעניק עזרה למכורים בתחילת הדרך ומנחה קבוצות טיפוליות. בהקשר זה, יש להפנות גם לעדותו של מר ניצן ממין, אשר חונך את הנאשם מעל כשנה, והדגיש את כנותו ורצונו לפתוח בשינוי ובדרך חיים חדשה.
15. מגיליון הרישום הפלילי, עולה החל משנת 1992 צבר הנאשם מספר הרשעות בעבירות רכוש, אלימות וסמים, ואף ריצה מספר תקופות מאסר (9 חודשים; 18 חודשים ו- 12 חודשים). יחד עם זאת, יצוין כי תקופת המאסר האחרונה שריצה הנאשם הייתה בשנת 1995, כך שבחינת עברו הפלילי לאורך 20 השנים האחרונות, מוביל למסקנה כי לא מדובר בעבר בעל מימד מכביד.
16. נתתי דעתי לטיעון הסנגור אשר עתר לחריגה ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום, ואין בידי לקבלו. מעבר לעמדת שרות המבחן שהיא בעלת משקל בעיני, נראה כי הליכי השיקום בהם החל הנאשם אינם מהסוג המצדיק חריגה מטעמי שיקום, גם אם יש לברך עליהם, וניתן להעניק להם משקל בגדרו של מתחם העונש ההולם. יצוין כי אלמלא הליכי שיקום אלה, ונוכח קיומו של עבר פלילי, לא היה מקום

לגזור את דינו של הנאשם בהתאם לרף התחתון של המתחם, כפי שבכוונתי לעשות.

17. בהינתן כלל הנתונים שפורטו, ותוך מתן משקל גם להודאת הנאשם וקבלת האחריות, גם לנתוני האישיים וגם לכברת הדרך השיקומית שעבר ותוארה לעיל, ראיתי לגזור על **נאשם 1** את העונשים הבאים:

א. 11 חודשי מאסר בפועל (בניכוי תקופת מעצרו שבין יום 17.11.20 ועד יום 26.11.20; ובין יום 1.12.20 ועד ליום 31.12.20). הנאשם יתייצב ביום 23.10.22 בשעה 09:00 במתקן ניצן או במתקן אחר עליו יורה שב"ס במסגרת הליך המיון המוקדם, ככל שייערך כזה.

ב. 9 חודשי מאסר אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירת אלימות נגד הגוף מסוג פשע.

ג. 4 חודשי מאסר אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירת אלימות נגד הגוף מסוג עוון או עבירת איומים.

ד. פיצוי למתלונן (עד תביעה 1) בסך 5,000 ₪, אשר ישולם ב-10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.10.22 ועד לסיום התשלומים. לא ישולם אחד התשלומים במועדו תעמוד יתרת הפיצוי לפירעון מלא, והטיפול בגבייתו יועבר למרכז לטיפול לגביית קנסות.

נאשם 2

18. בבואי לקבוע את עונשו של נאשם 2, נתתי דעתי לגילו הצעיר בעת ביצוע העבירות (21), לעובדה כי אין לחובתו הרשעות קודמות (לחובתו רישום ללא הרשעה מבית המשפט לנוער) ולעובדה כי קיבל אחריות מלאה על מעשיו. לא מצאתי כל טעם בטיעון התביעה, לפיה נוכח נתונים שונים העולים מתסקיר שרות המבחן (ובעיקר - העדר פרוגנוזה טיפולית) - יש מקום לגזור על הנאשם עונש שאינו משקף את הרף התחתון של המתחם, ואחזור על עמדתי לפיה אין מקום לראות בנתונים המפורטים בתסקיר שרות המבחן ביחס לפרוגנוזה הטיפולית ככאלה המצדיקים החמרה בעונשו של נאשם, אשר על-פי יתר הנתונים, יש להעמידו על הרף התחתון של המתחם.

19. לאור האמור לעיל, ראיתי לגזור על **נאשם 2** את העונשים הבאים:

א. 6 חודשי מאסר אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מהיום עבירת אלימות נגד הגוף מסוג פשע.

ב. 3 חודשי מאסר אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מהיום עבירת אלימות נגד הגוף מסוג עוון או עבירת איומים.

ג. פיצוי למתלונן (עד תביעה 1) בסך 1,000 ₪, אשר ישולם ב- 2 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.10.22 ועד לסיום התשלומים. לא ישולם אחד התשלומים במועדו תעמוד יתרת הפיצוי לפירעון מלא, והטיפול בגבייתו יועבר למרכז לטיפול לגביית קנסות.

נאשם 3

20. הנאשם לא שיתף פעולה עם שרות המבחן, ובחר שלא להתייצב לפגישות האבחון שנקבעו בעניינו (ראה בהקשר זה גם החלטתי מיום 10.1.22).

על רקע האמור לעיל, דאגה ההגנה לשלבו בחודש ינואר 2022 בטיפול פרטני, אשר נערך על-ידי מרכז "הזדמנויות" שהוא מרכז טיפולי פרטי, שם טופל על-ידי קרימינולוגית חברתית-שיקומית, גב' מורן דוידאן (ראה חוות הדעת נע/6).

נתתי דעתי לנתוניו של הנאשם כפי שאלה פורטו בחוות הדעת, ובמיוחד לאותו חוסר בשלות להתמודד עם קושי בוויסות דחפים אלימים, ולשינוי שערך הנאשם בדפוסי התנהגותו. צוין בחוות הדעת, ואני נכון לקבל זאת, כי ההליך המשפטי מהווה גורם הרתעתי כבד משקל על הנאשם, והוא אף נתרם מהמפגשים הטיפולים בצורה ראויה.

כאשר מצרפים נתונים אלה של הנאשם, לגילו הצעיר בעת ביצוע העבירה, לעובדה כי אין לחובתו הרשעות קודמות, להודאה וקבלת האחריות, ולעובדה כי שהה תקופה לא מבוטלת בתנאים מגבילים, מתקבלת מסקנה לפיה ניתן לאמץ את הרף התחתון של המתחם שנקבע בעניינו.

21. לאור האמור לעיל, ראיתי לגזור על **נאשם 3** את העונשים הבאים:

א. 8 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות (בניכוי תקופת מעצרו: 1.12.20 עד 31.12.20), אשר יבוצעו במשטרת ישראל, מפקדת מחוז מרכז, החל מיום 2.10.22 שאז יתייצב הנאשם בשעה 08:00 בבוקר בפני הממונה על עבודות שירות לצורך ריצוי עונשו. מובהר לנאשם כי היה ויפר את הכללים

הנהוגים אצל הממונה, לממונה הסמכות להמיר את תקופת עבודות השירות למאסר מאחורי סורג וברית.

ב. 6 חודשי מאסר אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מהיום עבירת אלימות נגד הגוף מסוג פשע.

ג. 3 חודשי מאסר אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מהיום עבירת אלימות נגד הגוף מסוג עוון או עבירת איומים.

ד. פיצוי למתלונן (עד תביעה 1) בסך 2,000 ₪, אשר ישולם ב- 4 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.10.22 ועד לסיום התשלומים. לא ישולם אחד התשלומים במועדו תעמוד יתרת הפיצוי לפירעון מלא, והטיפול בגבייתו יועבר למרכז לטיפול לגביית קנסות.

ניתן צו למוצגים לשיקול דעת קצין משטרה ו/או התביעה.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה והודעה היום י' אלול תשפ"ב, 06/09/2022 במעמד הצדדים.

**בני שגיא, שופט
סגן נשיא**